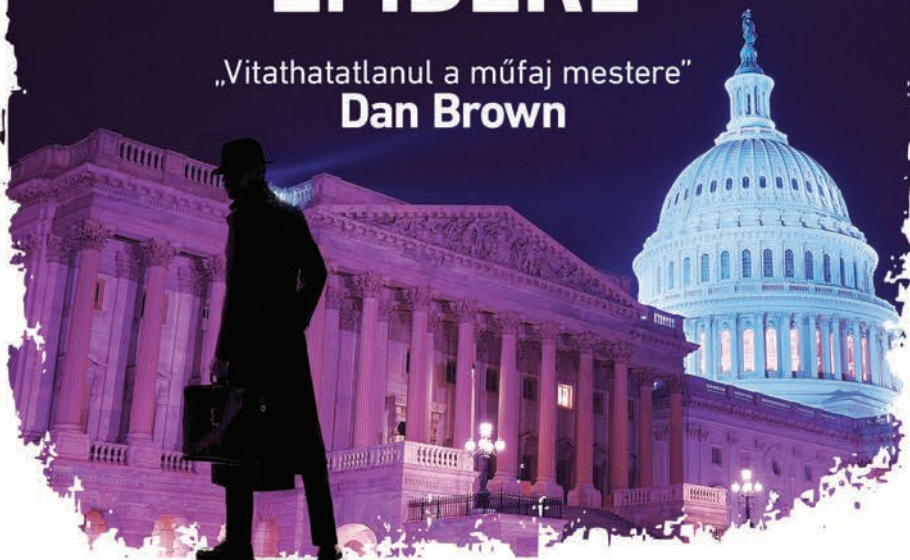

STEVE BERRY

A PÜSPÖK EMBERE

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”
Dan Brown

ELSŐ FEJEZET

KÉT DOLOG VÁLTOZTATTA meg az életemet.

Az első egy meleg keddi reggelen történt. A floridai Jacksonville-ben a Southside sugárúton autóztam, a rádiót hallgatva. Adót kerestem, és a bemondó hangja betöltötte a kocsit. – Miért van New Yorkban rengeteg szemét, Los Angelesben pedig rengeteg ügyvéd?

– New York választhatott először?

Felzúgott a kacagás, aztán: – Hogyan szedsz le a fáról egy ügyvédet?

Senki sem tudta a választ.

– Elvágod a kötelet.

Nevetés.

– Nemrég terroristák térítettek el egy ügyvédekkel teli repülőgépet.

– Ez szörnyű! Na és mi történt?

– Azzal fenyegetőztek, hogy ha nem teljesítik a követeléseiket, akkor óránként egy ügyvédet szabadon bocsátanak.

Újabb kacagás.

– Mit csinálnak az ügyvédek, amikor...

Kikapcsoltam a rádiót. A műsorvezető jól szórakozott, az ügyvédek hálás témának bizonyultak. Ki tiltakozott volna? Nem homokosokról szóltak a viccek, sem skótokról, és nem is voltak szexisták! Az ügyvédeket mindenki utálta. Mindenki terjesztett ügyvédes vicceket. És ha mindez nem tetszett az ügyvédeknek, az ki a fenét érdekelt?

Például engem.

Mivel én magam is ügyvéd voltam.

Véleményem szerint nem is rossz ügyvéd.

A nevem, Harold Earl „Cotton” Malone, együtt szerepelt több ezer másikéval, akik mind Georgia államban szereztek jogi diplomát, és ahol én is letettem a szakvizsgát hat évvel korábban. De sohasem dolgoztam egyetlen ügyvédi irodának sem. Hanem korvettkapitányként szolgáltam az Egyesült Államok haditengerészeténél, a Tengerészeti Ügyészségen, azaz jelenleg éppen a floridai Mayport támaszponton. Ma azonban nem jogászként tevékenykedtem. Hanem szívességet tettem egy barátnak, egy kétségbeesett férjnek, aki éppen válófélben volt.

És már kezdtem megbánni ezt a szívességet.

A feleség, Sue Weiler egyesítette magában egy diktátor ravasz galádságát és egy sztriptíztáncosnő gátlástalanságát. A tegnapi napot azzal töltötte, hogy lakásról lakásra vonult Jacksonville-ben. Összesen négy helyre. Férfiakkal találkozott. Érzelmek nélküli gyors szex. Miközben a harmadik lakás előtt üldögélt, komolyan azon gondolkoztam, hogy tényleg nimfomániás, mert az „étvágya” megvolt hozzá.

Alig öt óra múlva, miután meglepően rövid időt töltött a negyedik lakásban, hosszú és karcsú lábát elhelyezte egy csillogó, új Cadillacben, és egy forgalmas főút felé indult. A kocsi színe a fehér és halvány rózsaszín között volt. Ismertem a történetet. Kifejezetten azért rendelt ilyen színű autót, hogy bosszantsa az elidegenedett férjét, és ez a tette tökéletes összhangban volt gúnyolódó és piszkálódó természetével.

Előző éjjel egyenesen a déli oldal egyik lakótömbjébe ment, az ötödik házibaráthoz. Egy hónapja ugyanezt tette, én pedig – hűséges barátként – akkor is követtem. A hamarosan elváló férj ügyvédje fényképeket és, ha lehet, videofelvételt kért, hogy felhasználhassa a tárgyaláson. A haverom

már amúgy is tartásdíjat fizetett a nőnek, amelynek egy része a Cadillac törlesztésére ment. A házasságtörés bizonyítása nyilván mindenféle tartásdíj megszüntetéséhez vezetne. Különösen, hogy Sue már kétszer is azt vallotta, hogy nincs szeretője, de még férfi ismerőse is alig. Rutinos hazudozó volt, és ha nem a saját szememmel láttam volna a tényeket, magam is hittem volna neki.

Tegnap egész délután csendesen esett, az este pedig a floridai júniusban szokásos meleg és párás volt. Az egész éjjelt az ötödik házibarát lakása előtt posztolva töltöttem, meggyőződve arról, hogy Sue nem lépett le onnan. Negyedórával ezelőtt megjelent, majd elszárguldott a rózsaszín autócsodával. Azon gondolkodtam, hová mehetett. Valószínűleg az egyik parti apartmanba, a hatodik házibaráthoz, egy vagyombiztosítási ügynökhöz, akinek a férjhez képest hús év mínusza, de hús kiló izom plusza volt.

A reggel napfényes volt, az utak tele munkába igyekvőkkel. Jacksonville-ben mindig nagy a forgalom. A metáلكék Regalom könnyen elvegyült a reggeli csúcsforgalomban, úgyhogy a majdnem rózsaszínű Cadillac követése nem jelentett nehézséget. Ahogy az várható volt, ugyanazokat a kanyarokat tette meg a városon keresztül, majd balra jelzett, és a Cadillac befordult egy újabb lakóparkba.

Megnéztem az órát.

REGGEL 7 ÓRA 58 PERC.

A hatodik szerető a C épület 5. lakásában lakott, amelynek két bérelt parkolóhelye volt: az egyik a legújabb típusú Mazdájának, a másik a vendégeknek. Mindezeket a részleteket néhány héttel ezelőtt figyeltem meg. Fél óra múlva, elegendő időt hagyva nekik az ágyba bújásra, megfelelő helyet találtam egy kis videózásra meg a Mazda mellett parkoló Cadillac lefényképezésére. Aztán az út másik oldalán lévő

szupermarket parkolójában várakoztam. Hogy agyonüssöm az időt, kiolvastam néhány detektívnovellát.

Kitettem a jobb oldali indexemet, és már azon voltam, hogy bemegyek a szupermarketbe, amikor egy Ford kisteherautó viharzott el a bal oldali sávban. Először kobaltkék színét vettem észre, aztán a hátsó lökhárítón lévő matricát.

A VOLT FELESÉGEM ÚJ JÁRGÁNYA A SEPRŰ!

És ismertem a benne ülőt is.

A haverom, aki hamarosan már exférj lesz.

Legutóbb éjfélkor beszéltem Bob Weilerrel, amikor közöltem vele a rossz híreket, amelyeknek persze nem örült. Az, hogy most itt felbukkant, csak egyet jelenthetett – bajt. Már egy ideje éreztem, hogy nő benne a harag. A feleségnek a férje iránt mutatott unott közönye felébresztette a férfi féltékenységét. A nő élvezte, hogy érzelmileg felcsigázza, majd hagyja összeomlani. Tipikus hatalmi játszma. A férfi a nő érzelmeiért hajt, a nő meg azért az örömért, hogy ő irányíthatja a férfi reakcióit. De az ilyen játékok kockázatosak, és a felek legtöbbször nem törődnek a következményekkel.

Bob kisteherautója, hogy elkerülje a szembejövő forgalmat, a sávok között cikázott, majd csikorgó gumikkal befordult egy keskeny utcába, alig elkerülve azt a fatáblát, amely a Legendák nevű hely bejáratát jelölte. Mégsem kanyarodtam jobbra, hanem néhány bámészkodó turista fedezékében én is követtem. A forgalom persze kissé feltartott, úgyhogy mire én is befordultam a lakóparkhoz, Bobnak már másfél perc előnye volt.

Egyenesen a C épülethez robogtam.

A teherautó már ott állt, vezetőoldali ajtaja nyitva. A rózsaszín Cadillac a Mazda mellett parkolt. Bob Weiler egyenesen a feleségére szegezte pisztolyát, aki éppen kiszállt

a kocsijából, de még nem ment be. Jobbra rántottam a kormányt, és lefékeztem a Regalt. A kesztyűtartóban tapogatózva megtaláltam a 38-as Smith&Wessonomat, és azért imádkoztam, hogy ne kelljen használnom.

Kivágtam a kocsiajtót, és kiugrottam.

– Tedd le, Bob!

– Dehogy, Cotton! Elegem van már abból, hogy ez a szuka a bolondját járhatja velem. – A fegyvert továbbra is Sue-ra szegezte. – Maradj ki ebből! Ez csak őrá és rám tartozik.

Továbbra is a kocsim nyitott ajtajának fedezékében maradtam, és balra pillantottam. A rácsos erkélyekről több lakó is érdeklődéssel figyelte a fejleményeket. Gyors pillantást vetettem a tőlem tizenöt méterre álló feleség felé. Gyönyörű arcán a félelemnek legcsekélyebb jele sem látszott. Leginkább unottnak tűnt, erősen nézett a férjére, ami emlékeztetett arra, ahogyan az oroszlán méregeti az áldozatát. Sue vállán elegáns Chanel táska lógott.

Ismét Bob Weilerre fordítottam a figyelmemet.

– Tedd le a fegyvert!

– Ez a kurva csak fosztogat engem, miközben mindenki mással lefekszik.

– Majd a bíróság megbünteti. Elég volt már!

Bob felém fordult. – Pokolba a bírósággal! Most rögtön elintézem.

– Miért? Hogy börtönbe kerülj? Ez a nő nem ér annyit!

Két lövés dörrent a reggeli csendben, Bob Weiler pedig felnyögött, majd teste a földre omlott. A mellkasán lévő két lyukból vér folyt a földre. Sue-ra villant a tekintetem. Továbbra is fölemelve tartotta a pisztolyát, de már rám szegezte.

Újabb dörrenés.

Beugrottam a Regalba.

A vezetőülés felőli ajtó ablaküvege, ami mögött addig kuporogtam, szétrobbant, elborított üvegszilánkokkal.

A nő újból lőtt.

A szélvédő megrepedt, de nem tört darabokra. Kinyitottam az ajtót, és kicsusszantam a földre. Most már legalább egy autó volt közöttünk. Felpattantam, rászegyeztem a pisztolyt, és így kiáltottam: – Dobd el a fegyvert!

Nem hallgatott rám, hanem megint lőtt.

Lebuktam, és azt hallottam, hogy a golyó lepattan a motorháztetőről. Fölegyenesedtem, és löttem felé, a jobb vállán találtam el. Sue hátratántorodott, próbált talpon maradni, de végül a földre rogyott, és kiejtette a kezéből a pisztolyt. Odarohantam, és félrerúgtam a fegyvert.

– Te rohadt szemét! – ordította. – Meglőttél.

– Örülhetsz, hogy nem öltelek meg.

– Azt kívánod majd, hogy bárcsak megtetted volna!

Hitetlenkedve ráztam a fejem.

Sebesült, vérzik, és még mindig fenyegetőzik.

A Duval megyei rendőrség három szirénázó kocsija fordult be a lakóparkba. Egyenruhások ugráltak ki, és rám parancsoltak, hogy dobjam el a fegyveremet. Mindegyikük rám szegezte a pisztolyát, ezért úgy döntöttem, nem kísértem a sorsot, és ledobtam a pisztolyt.

– Ez a rohadék meglőtt! – üvöltötte Sue.

– Feküdjön a földre! – parancsolta az egyik rendőr. – Most!

Lassan térdre ereszkedtem, aztán hasra feküdtem a nedves talajon. A karomat rögtön hátracsavarták, egy fickó a gerincemre térdelt, a csuklómon pedig bilincs csattant.

Ennyit a kivételezésről.

MÁSODIK FEJEZET

EGY FEHÉR FALÚ, ablaktalan betoncellában kuksoltam. Érdekes módon senki sem olvasta fel az alkotmányos jogaimat, nem vettek ujjlenyomatot, sem fotókat három oldalról, de még csak rabruhába sem öltöztettek. Ehelyett bekísértek Duval megye börtönébe, és bezártak egy egy-személyes zárkába. Nézttem a falakat meg a plafont, azt keresve, vajon hol rejtették el a mikrofonokat és kamerákat. A lakóparkból a városba az út fél órát tartott. A kezem végig a hátam mögé volt bilincselve. Mivel már kioktattak, hogy egy letartóztatott mindig legyen óvatos, nem szóltam egy szót sem, kivéve azt, hogy megmondtam a nevemet és a parancsnokom telefonszámát.

Sue Weilert egy mentőautó vitte el, és ha ordításának hevessege jelzésértékű, akkor sebei semmiképpen sem lehettek életveszélyesek. Bob Weiler meghalt, mire a teste földet ért volna. A tanúk nem nagyon akartak tanúskodni, úgyhogy nem lesz könnyű kideríteni, mi történt valójában. Hogy van a régi orosz mondás? *Úgy hazudik, mint egy szemtanú.* A rendőrök nem díjazták, hogy rendíthetetlenül ragaszkodom az alkotmány által biztosított hallgatási jogomhoz. Sebaj, én ehhez tartottam magam. Eddig még soha senkit nem dühítettem fel. Most viszont átugrottam a különféle vétségeket, és rögtön a fegyveres támadás büntettét követtem el azzal, hogy lelőttem valakit.

Mégsem éreztem lelkifurdalást.

És tanúja voltam annak is, hogy valaki meghal.

Egy újabb első alkalom, de ez görcsbe szorította a gyomromat.

Bob Weiler a barátom volt.

A csendet időnként megtörte valami átszűrődő motyogás, léptek zaja meg gépek halk zümmögése. A börtön nem olyan volt, mint azok, amelyekben már jártam, mert azok szármalmas lehangoltságot árasztottak. A cellám körülbelül kétszer két és fél méteres volt, benne vaságygal, meg egy ülőke nélküli vécékagylóval. A betonfalba vállmagasságban illesztett egyetlen, homályos üvegű ablakot fémrács védte. Korábban még sohasem voltam börtönlakó, csupán látogató. Rács mögé zárva egészen más! Nincs szabadság. Nincs választási lehetőség. Az önállóságod idegenekre ruházod át. Persze a helyi kisstíli megalázások és tehetetlenségek szándékosak, hogy elvegyék a bátorságot és erőt, vagyis minden pozitív érzés helyébe az engedelmisség lépjen.

Tudtam, hogy fel kellene hívnom Pamet, de nem voltam olyan hangulatban, hogy az erkölcsi prédikációit hallgassam. Többször is figyelmeztetett már, hogy maradjak ki Weilerék ügyeiből, de az ember nem fordít hátat egy haverjának, ha az bajban van.

Én legalábbis nem.

A saját házasságom is hajszálon függött, mindenütt figyelmeztető jelekkel. Türelmetlenség, elkapkodott ítélezések, zéró tolerancia, érdeklődés hiánya. Az utóbbi időben jutott eszembe, mit mondott egyszer Clark Gable. *A szerelem a házad felé tart, tudva, hogy az ajtó másik oldalán egy nő hallja a lépteidet.* Pam már két éve nem várta ezt, amikor nagy butaságot követtem el, és megfeledeztem arról, hogy a házasság monogám kapcsolat. Elvesztettem a bizalmát, és összetörtem a szívét. Számtalanszor bocsánatot kértem már, és ő elvileg megbocsátott nekem. De nem ez volt a helyzet. És ezt mindketten tudtuk.

Elszúrtam.

De nagyon.

Egy feleséget szobatársra cseréltem.

Egy kattanás zavarta meg a gondolataimat, aztán az egyik börtönőr kinyitotta a cellaajtót. Értettem az utasítást, és felálltam, aztán követtem a nőt a csempézett folyosón. Ritmikus csípőmozgása, lassú és ringó járása tetszett volna bármelyik őrmesternek. Minden ajtó fölött kamerát helyeztek el. Erős klórszag bántotta az orromat.

Egy másik, jól kivilágított, ablaktalan helyiségbe vezettek, amely ezúttal nem cella volt, hanem kihallgatósoba, amelyben volt egy hosszú fémasztal és hat szék ügyvédek és védenceik számára. Egy nő várt ott. Középkorú, karcsú, vonzó, rövid, világos hajjal és magabiztos arccal. Elegáns kosztümöt viselt. Valószínűleg a legjobb barátok lehettünk volna, de ezen a napon teljesen idegenek.

A róla alkotott első benyomásom sohasem kérdőjeleződött meg.

Bűnüldözési tisztviselő.

És nem kerületi szintű.

– A nevem Stephanie Nelle – mondta.

A börtönőr kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Honnan jött? Az FBI-tól?

Elmosolyodott, és megrázta a fejét. – Azt mondták, hogy maga ösztönösen megérzi a dolgokat. Próbálkozzon még egyszer!

Gondolkodtam valami frappáns visszavágáson, de nem jutott semmi eszembe, úgyhogy ezt mondtam: – Igazságügyi Minisztérium.

A nő bólintott. – Washingtonból jöttem, hogy magával találkozzam. De egy órája, amikor a tengerészeti bázisán bejelentkeztem, a parancsnoka azt mondta, hogy most itt van.

Hároméves mayporti tartózkodásom második évében jártam. A támaszpont Jacksonville-től néhány kilométerre keletre volt, egy védett kikötőben, ahol repülőgép-anyahajókhoz hasonló méretű hajók is elfértek. A bázison több ezer matróz dolgozott, és még annál is több kisegítő személyzet.

– Biztosan nem mondott semmi jót rólam.

– Azt mondta, hogy tőle maga itt rohadhat meg. Úgy tűnik, csak bajkeverőnek tartja.

Ezt pedig – higgyenek nekem – mindig el akartam kerülni. Szolgáltam Skóciában, Connecticutban, Virginiában. Tudtam, hogy mindig az volt a véleményem rólam, hogy független vagyok, ráadásul makacs, arrogáns, kicsit felelőtlen is, aki időnként összeütközésbe kerül a hatóságokkal. Általában azonban betartottam a haditengerészet szabályait, és a szolgálati lapom példás volt. A következőkben hajószolgálat várt rám, amiért nem túlzottan lelkesedtem. Legalább három évet kellene lehúznom, ha valaha is parancsnok szeretnék lenni. Pam – Isten megáldja ezért – minden szolgálati helyemre követett, mindig talált munkát, otthont teremtett. Ami az én egykori örültségemet még rosszabbá tette. Beszéltünk arról, hogy jogi egyetemre menjen. Érdekelté őt ez a terület, és tetszett neki az ötlet. Vagy legyen inkább gyerekünk? Lehet, hogy ezek egyike, vagy mindkettő együtt, megmenthette volna a házasságunkat. Bob Weiler halála most rávilágított a válás szörnyűségeire.

Elhúztam az egyik széket az asztaltól, és leültem. Az álmatlan éjszaka hatása kezdett érvényesülni. A látogatóm állva maradt.

– Jól célzott – mondta Stephanie. – Megölhette volna a nőt, de nem tette.

Vállat vontam. – Ő nem nagyon értékelte.

– Most lőtt először valakire?

– Látszott?
– Kicsit feldúltnak tűnik.
– Végignéztem, ahogy meghal egy barátom.
– Ez mindenkit felizgatna. Sue Weiler be akarja perelni magát.

– Hát sok szerencsét hozzá!

– Én is ezt gondolom – kuncogott a nő. – Azt mondták, hogy maga jól kivágja magát, ha nyomás alá kerül. Örülök, hogy az értesülésem helyesnek bizonyult. Maga repült vadászgépekkel, ugye?

Ez igaz. Legalábbis egy ideig. Addig, amíg néhai apám barátai rá nem beszéltek egy karriermódosításra. Két tengernagy és egy kapitány, akik szemmel láthatóan annak szentelték életüket, hogy az én utamat egyengessék. Apám ma már előreléptetésre lenne jogosult, ha annak idején nem süllyed el a tengeralattjárójával és teljes személyzetével. Soha nem került elő egyetlen holttest sem, és a küldetésről alig lehetett valamit megtudni. Az egész ügyet titkosították. Mindezt tudtam, mert sikertelenül próbáltam meg hozzájutni a vizsgálati jegyzőkönyvekhez. Tízéves voltam, amikor az egyenruhások eljöttek hozzánk, és közölték anyámmal a rossz hírt. Attól kezdve semminek nem volt értelme, és jó néhány évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy megtudjam az igazságot.

– Olvastam a személyi anyagát – mondta Stephanie.
– Maga kifejezetten pilótaképzést kért, az adottságai pedig kiválóak voltak. Elárulná, hogy miért váltott át a jogra?

Villámló tekintetet vettem rá. – Maga tudja a választ erre a kérdésre is.

A nő elmosolyodott. – Elnézést. Nem akartam ismét megsérteni.

– Mi volna, ha a lényegre térne?

– Állásajánlatom van a maga számára.

– Elsősorban a haditengerészet rendelkezik az időmmel.

– Az a nagyszerű abban, ha valaki az Egyesült Államok igazságügy-miniszterének dolgozik, hogy ő meg közvetlenül az Egyesült Államok elnökének, aki a hadsereg parancsnoka. Az olyan feladatköröket, mint a magáé, meg lehet változtatni.

Oké, vettem az adást. Ez fontos volt.

– A munka, amelyet kínálok, jó képességeket és diszkréciót követel. Úgy értesültem, maga rendelkezik mindkettővel.

Úgy döntöttem, én is megpróbálkozom egy kis teszteléssel. – A két admirális vagy a kapitány beszélt rólam?

– Mindhárman. Egyikük elvezetett a másikhoz, az meg a harmadikhoz. Dicshimnuszokat zengtek magáról. A kérdés inkább az, hogy maga méltó-e az előléptetésre. A parancsnoka nem így gondolja.

A fenébe azzal az idiótával! Világéletében talpnyaló akatologató volt, és az is marad. Egy hivatásos tiszt, aki csak arra koncentrál, hogy leszolgálja a húsz évét, aztán nyugdíjba menjen, még elég fiatalon ahhoz, hogy a magánszférában elhelyezkedhessen.

Az ilyen karrier sosem vonzott.

De az utóbbi években elkezdtem gondolkodni azon, hogy nem ez lenne-e az én sorsom is. Apám barátai mindig arról beszéltek nekem, hogy nekik vannak ötleteik. Csak menj a jogra, szerezz diplomát, aztán jelentkezz a Legfőbb Ügyészségen. Amit meg is tettem. De elkezdtem azon töprengeni, hogy nem feledkeztek-e meg rólam.

Most itt ez a lehetőség.

Amelyet ők javasoltak.

Mi vesztenivalóm lehet?

A parancsnokom valószínűleg odaláncolna egy íróasztalhoz a következő hónapra, hogy megbüntessen. Nem

érdekes, hogy egy barát meghalt, és az sem, hogy a másik lőtt először.

– Ez kihúzna a csávéból Sue Weilerrel kapcsolatban?

A nő bólintott. – Már beszéltem a seriffel. Nem fognak vádat emelni.

Ez tetszett. – Magával a seriffel beszélt?

– Nem láttam értelmét, hogy alacsonyabb szinten kezdjem.

Ez volt a számos következő közül az első alkalom, hogy elismeréssel tekintettem Stephanie Nelle-re. Olyan ember volt, aki el tud intézni dolgokat. Aznap persze még csak annyit láttam, hogy ő az, aki meg tud szabadítani attól a seggfejtől, aki alig várja, hogy visszatérjek Mayportba.

– Oké! – mondtam. – Maga szívességet tett nekem. Én is teszek magának egyet.

Már a másodikat huszonnégy órán belül.

És többé semmi sem volt már ugyanaz.

HARMADIK FEJEZET

BECSUSSZANTAM A STEPHANIE NELLE-LEL szemközti ülésbe. Elhagytuk a börtönt, és egy bérelt kocsiban kelet felé mentünk az Atlantic Boulevard-on a katonai kikötő felé, aztán elhagytuk a bázis felé vezető bekötőutat, majd végül Neptune Beachbe értünk. Pam és én a közelben laktunk, és amilyen kíváncsi természetű vagyok, kiderítettem, hogy a név még 1922-ből származik, amikor egy vállalkozó vasútállomást építtetett a háza közelébe, és azt Neptune-nak nevezte el. Korábban azt mondták neki, ha megépíti ezt az állomást, a vonat kénytelen lesz itt megállni, akkor pedig neki nem kell mindennap megtennie három kilométert Mayportig, hogy munkába menet elérje a Jacksonville-be tartó vonatot.

Okos fickó!

Mert bejött a számítása.

Neptune Beach ma kedves tengerparti település macskaköves utcákkal, rengeteg bolttal, zsúfolt bárokkal és éttermekkel. Egész évben egymást követték az események, különösen az emlékezet napjától a szeptemberi munka ünnepéig.

A Sun Dog étkezde volt az egyik kedvencem. Úgy nézett ki, mint egy fémbútoros, régimódi országúti kávézó, a kötelező műanyag borítással és fényes linóleumpadlóval. Ugyanakkor barátságos hely. Az emberek úgy viselkednek, mintha a szomszédjuk lennél. Ha egy ideje nem láttak már, akkor a kezedbe nyomnak egy ingyen italt, leültetnek az asztalukhoz, hogy csevegjenek. A főutcán volt, szemben

a másik kedvenc helyemmel. A Bookmark tulajdonosai, Rona és Buford Brinlee a barátaim lettek. Mindig is szerettem a könyveket. Végül a megélhetési forrásommá váltak, de akkoriban a gyűjteményem még csak szerény volt.

– Hallott már az 1933-as Kétfejű sas érméről? – kérdezte Stephanie.

Megráztam a fejem.

– Ez a legritkább érme a világon. Kilencven százalék arany, tíz százalék réz. Több millió Kétfejű sas érmét vertek 1850 és 1932 között. Ezek voltak Amerika aranyérméi, és ma is értékesek az érmepiacon. De 1933-ban valami történt. Abban az évben 445 500 ilyen érmét vertek, de egyet sem dobtak piacra. Rooseveltt 1933 áprilisában megtiltotta, hogy a háztartásokban aranyat tartsanak. Mivel addigra a Kétfejű sas érméket már legyártották, egyszerűen a philadelphiai pénzverdébe vitték, aztán beolvasztották.

Egy pincérnő ballagott oda.

– Mi jót lehet itt enni? – kérdezte tőlem Stephanie.

– A fasírt első osztályú.

– Akkor kettőt kérünk – mondta Stephanie a pincérnőnek. – Én vizet iszom.

– Nekem hozzon egy jegesteát!

Kényelmes volt, hogy Stephanie Nelle átvette az irányítást, úgyhogy hagytam.

A fiatal pincérnő elment.

Az utcai ablakon át láttam, hogy emberek jönnek ki és mennek be a Bookmarkba. Már előre láttam a nő problémáját, úgyhogy megkérdeztem: – Az 1933-as érmék közül hány került el a beolvasztást?

– Ez sokáig rejtély volt.

Meghallgattam, hogy az 1933-as Kétfejű sas érme valószínűleg Szent Grál lett a gyűjtők körében. A pénzverdében szándékosan mindössze két érmét tartottak meg, és mind-

kettőt a Smithsonian Múzeumnak ajándékozták. Elvileg összesen ez a két érme létezik.

– De felbukkantak újabbak – mondta Stephanie.

– Húszról tudunk. A legvalószínűbb, hogy a philadelphiai pénzverde egyik alkalmazottja lopta el, aztán adta el egy helyi ékszerésznek, aki eladta gyűjtőknek, amíg a titkos szolgálat gyanút nem fogott 1944-ben. Végül 19 érmét sikerült visszaszerezni.

– És a legutolsó?

– Na itt következik maga.

Tetszett ez a megfogalmazás.

– A titkos szolgálat évtizedeken át vadászott erre az egy érmére. A listájukon ma is a legkeresettebb tétel. Tudom, hogy hülyén hangzik. Hatvanvalahány éves aranyérme. De komolyan veszik a nemzet valutájának védelmét. A többit is évtizedeken át keresték.

– Mennyi az értéke?

– Nehéz lenne megmondani. A legjobb becslés talán a tízmillió dollár lehet. De emlékeztetem: törvénytelen lenne, ha megtartaná, mivel ez a kormány tulajdona. Vagyis a vevők köre leszűkül a nagyon gazdag gyűjtőkre, akik ráadásul nem is mutogathatják. Most pedig az utolsó Kétfajú sas érmét, amelyről tudomásunk van, itt rejtegetik Dél-Floridában.

Elmondta, hogy két napja hajón hozták a karibi térségből. De a hajó kormányja elromlott, zátonyra futva léket kapott, most pedig több mint tíz méter mélyen fekszik. Az érme tulajdonosa értesült a balesetről, és már úton van, hogy megpróbálja visszaszerezni.

– Azt akarom, hogy maga találja meg előbb – mondta Stephanie.

Nem voltam biztos benne, hogy ostobának tart, hiszékenynek, vagy egyszerűen csak ambiciózusnak. Az elsőt ki-

zártam, hiszen senki sem szereti, ha idiótának gondolják. Hiszékeny? Ezzel még sohasem gyanúsítottak. Valójában inkább nagyon bizalmatlan vagy paranoid lehetek. Ambíciózus? Ez lehetséges. Fiatal voltam, becsvágyó és változásra hajlandó. Hosszú ideig töprengtem, hogy mit hozhat az élet, remélve, hogy a sorsom nem a hadbírótság vagy előljárók talpnyalása. Az igazat megvallva, a haditengerészetből már elegendő volt, de a kilátás, hogy civil jogi cégnek dolgozzak, szintén nem vonzott. Ez a nő, aki azért jött a fővárosból, hogy velem találkozzon, mindenesetre jól megfogott. El akartam menni. Vagyis egyelőre meghagyom neki azt a luxust, hogy azt higgye, nem vettem észre, hogy manipulál. Mit is énekelt Kenny Rogers? *Lesz idő a számolgatásra, ha már befejeztük az alkudozást.*

Úgyhogy továbbra is figyeltem az ajánlatát.

– A személyi anyagában azt olvastam, hogy maga vizsgázott búvár. Az eset egyszerű. Csak tíz méter tiszta víz a roncsig.

– És mit keressek?

– Egy fekete, vízhatlan dobozt, úgy ötször tíz centiset. Épségben kell felhoznia.

A pincérnő megjött az étellel, amely csodásan nézett ki. Tegnap délután óta nem ettem.

Belemerültem a falatozásba.

– Biztosak vagyunk abban, hogy benne van a Kétfejű sas érme, de ezt majd nekem kell megállapítanom. A dobozt nem szabad kinyitni. Az apja barátai biztosítottak arról, hogy maga követi majd az instrukciókat.

Élvezettel faltam a fasírtomat, miközben láttam, hogy ő tudomást sem vesz a magáról.

– Miért éppen én? Nyilván rengeteg ügynök áll rendelkezésére.

– Ehhez a feladathoz a szokásosnál több önállóság kell. Az Igazságügyi Minisztérium bizalmas, belső ügye, amely hozzám tartozik. Úgyhogy olyan arcra van szükségem, akit senki sem ismer.

Ez piszkálta az ügyvédi hiúságomat. Nem sokat tanultam a három év jogi főiskola és a hat év ügyészégi szolgálat során, de mindkettő elültetett bennem egy egészséges kíváncsiságot. Számptalan kérdés keringett a fejemben, amelyekre – ezt jól láttam – ez a nő nem fog válaszolni. Egyelőre legalábbis nem. Úgyhogy a kérdéseimet megtartottam magamnak. Különben is, akartam ezt a munkát. Akkor minek szálljak vitába az új főnökkel?

Mégsem tudtam ellenállni: – Mi van, ha nemet mondok?

– Most akkor ki becsül le kicsodát?

Elvigyorodtam. – Ennyire nyilvánvaló?

– Maga már régóta vár egy ilyen lehetőségre.

Ez a nő olvas a gondolataimban. Félelmetes!

– Csak azt nem tudta, mikor jön el. Tudja, mit? Eljött a változtatás napja. Harold Earl „Cotton” Malone korvettkapitány, végre eljött a maga ideje.

– És mi lesz a mayporti csapatommal?

– A parancsnoka azt mondta, hogy vihetem. Úgy tűnik, maga nem jön ki jól másokkal, és túlságosan szeret rögtönözni. Ez számára akadály. Magának meg szerencséje, hogy nekem éppen ezek tetszenek.